

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoP/83/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2614208063
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2614208063.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a členov senátu: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Daša Kontríková, vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti: N. M., nar. XX.X.XXXX a R. M., nar. XX.X.XXXX, obe bytom ako matka, v konaní zastúpené kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Senici, deti rodičov - matky: B. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. - B., W. A. XXXX a otca: V. M., nar. XX.X.XXXX, bytom A. V., W. B. XXXX/X, o návrhu otca na zníženie výživného, na odvolanie otca proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 6.11.2014 č.k. 3P/59/2014-18, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd zamietol návrh otca, ktorým sa domáhal zníženia výživného na obe maloleté deti z pôvodných súm 130,- Eur na maloletú N. a 90,- Eur na maloletého R.. Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 62 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 75 ods. 1 a § 78 ods. 1 a 3 Zákona o rodine. Vecne argumentoval tým, že zo zisteného skutkového stavu veci a z vykonaného dokazovania vyvodil ten právny záver, že návrh otca na zníženie výživného nebol podaný dôvodne. Od posledného rozhodovania o výške výživného uplynula len veľmi krátka doba (päť mesiacov), počas ktorej došlo k zmene majetkových pomerov rodičov maloletých detí v tom smere, že matka sa zamestnala a poberá mzdu vo výške 607,56 Eur mesačne. Na strane otca sa zárobkové pomery takisto zlepšili, nakoľko od 4.6.2014 sa zamestnal a poberá mzdu vo výške 289,- Eur mesačne. Z uvedeného dôvodu teda nie je možné konštatovať, že by majetkové pomery otca odôvodňovali zníženie výživného na maloleté deti. Súd zároveň poukazuje na odôvodnenie rozsudku č.k. 5P/22/2014-41 zo dňa 5.5.2014, z ktorého vyplýva, že otec sa dobrovoľne vzdal výhodného zamestnania. Z uvedeného dôvodu berúc do úvahy, že matka maloletých detí za pomoci svojej matky zabezpečuje osobnú starostlivosť o maloleté deti a uhrádza všetky výdavky súvisiace s ich štúdiom, ako aj všetky ostatné osobné výdavky a vzhľadom na nepravidelné platenie určeného výživného otcom spláca aj pôžičku, ktorú si zobrala za týmto účelom, súd návrh otca zamietol. Súd takto rozhodol prihliadnuc aj na skutočnosť, že hoci zárobkové pomery otca sú na minimálnej úrovni, vyživovacia povinnosť je jeho zákonnou povinnosťou a nie je možné pre jeho ľahkovážny postoj k plateniu výživného obmedziť maloleté deti v ich odôvodnených potrebách, ktoré sú primerané ich veku, pričom u nich neboli zistené podstatné zmeny pomerov. Rozhodnutie o trovách konania oprel o § 146 ods. 1 písm. a) O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie otec maloletých detí, ktorým sa naďalej domáhal (vychádzajúc z jeho obsahu) zníženia výživného na obe maloleté deti. Poukázal na to, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Ďalej

argumentoval tým, že väčšina uvedeného v napadnutom rozsudku sa nezakladá na pravde, nakoľko matka detí v písomnom vyjadrení klame a uvádza len to, čo je pre ňu výhodné. Klamala, aj keď požiadala o vydanie duplicitného exekučného príkazu o vymoženie výživného

Matka, ani kolízny opatrovník odvolací návrh nepodali. Matka vo svojom písomnom vyjadrení prehlásila, že všetko čo napísala vo svojom písomnom vyjadrení podanom v konaní sa zakladá na pravde, pričom príkladá pokladničné bloky, z ktorých vyplýva čo všetko maloletej N. kupovala, keď odchádzala na Zochovú chatu, ďalej doklady o zakupovaní učebných pomôcok pre obe deti, doklad o zúčastnení sa maloletého R. na jazykovo-prírodovednom kurze, faktúru o zakúpení zariadenia do detskej izby a doklady preukazujúce náklady na domácnosť. Čo sa týka duplicitného rozhodnutia o vymoženie výživného, tu spravila chybu, pretože nevedela, že si nemôže výživné vymáhať aj cez druhého exekútora, ktoré konanie už bolo zastavené.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ v odvolaní vo veci samej podľa obsahu použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. c) O.s.p.), preskúmal rozhodnutie bez ohľadu na rozsah a dôvody odvolania (§ 212 ods. 1 písm. a) v spojení s § 81 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený min. 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 O.s.p.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie otcom žiadaného zníženia výživného, keď prvostupňový súd vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a jeho výsledky správne i vyhodnotil a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právny záver súdu prvého stupňa vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto i správnym spôsobom vyložil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty otca nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchyliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

Odvolací súd nemal žiaden dôvod nesúhlasiť s podstatou argumentácie súdu prvého stupňa týkajúcej sa veci samej, čiže so spôsobom, akým odôvodnil svoj záver, že v prejednávanej veci neboli splnené podmienky na to, aby mohlo dôjsť ku zmene skoršieho rozhodnutia o výživnom, tu k požadovanému zníženiu výživného. Za správny a tiež výsledkami dostatočne vykonaného dokazovania riadne podložený treba považovať predovšetkým ten názor súdu prvého stupňa vyplývajúci z kontextu odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa ktorého pri posudzovaní zmeny na strane výživou povinných oboch rodičov maloletých detí, v tomto prípade však najmä otca ako rodiča, ktorý nemá deti, o ktoré tu ide v osobnej starostlivosti a zároveň rodiča, ktorý sa domáha úpravy miery svojej skôr ustálenej vyživovacej povinnosti, nebola splnená základná podmienka pre zmenu - zníženie výživného a to podstatná zmena pomerov na strane tohto výživou povinného rodiča - otca oproti času predchádzajúcej úpravy, konkrétne úpravy rozsudkom Okresného súdu Senica č.k. 9P/42/2012-49 zo dňa 27.8.2012, kedy bolo určené naposledy výživné na obe deti, ktoré otec žiada v predmetnom konaní znížiť. Pri určení tohto výživného súd vychádzal z príjmu otca 691 Eur mesačne u zamestnávateľa Q. X. - Q. B. R. (mzda 291,- Eur a cestovné náhrady 400,- Eur), kde otec pracoval ako vodič kamiónu, a v ktorom konaní potvrdil súdu, že z cestovných náhrad si dokáže ušetriť sumu, ktorú potom použije na nákup oblečenia pre deti, dcére kúpil celú PC zostavu za 700,- Eur, predtým tlačiareň pre syna, pričom z toho uhradil aj náklady na zubné ošetrovanie pre dcéru vo výške 150,- Eur a cenu tábora pre obe deti po 120,- Eur na osobu, deti zobral aj na dovolenku, za ktorú zaplatil 1 200,- Eur. Pokiaľ ide o cestovné náhrady, tieto síce sú určené na zabezpečenie stravy a iných výdavkov v súvislosti s pracovnou cestou, avšak pokiaľ si z nich otec dokázal ušetriť vyššiu sumu, za ktorú deťom zakúpil popísané veci a zaplatil popísané výdavky, preukazateľne zlepšujú jeho majetkové pomery. Proti tomuto rozhodnutiu otec odvolanie nepodal. Následne sa otec zamestnal v spoločnosti A. s.r.o., kde pracoval v období mesiacov júl až september 2013 s príjmom priemerne 358,62 Eur mesačne a cestovnými náhradami

802,66 Eur mesačne, kde s ním bol ukončený pracovný pomer v skúšobnej dobe, potom sa zamestnal v spoločnosti C. E. B. s.r.o., kde pracoval od 26.11.2013 do 19.3.2014 s príjmom 290 Eur mesačne podľa predložených výplatných listín, kde ukončil pracovný pomer dohodou a zaevidoval sa na príslušnom úrade práce od 19.3.2014, čo vyplýva z obsahu spisu a odôvodnenia nasledujúceho rozhodnutia súdu v konaní, ktorého predmetom bola vyživovacia povinnosť otca na obe maloleté deti, v ktorom konaní bol návrh otca na zníženie výživného zamietnutý z dôvodu, že otec sa postavil ľahkovážne k svojej zákonnej povinnosti finančne prispievať na výživu svojich detí tým, že sa dobrovoľne vzdal svojho výhodného zamestnania (konanie Okresného súdu Senica sp. zn. 5P/22/2014 a rozsudok č. k. 5P/22/2014-41 zo dňa 5.5.2014). Otec sa ani proti tomuto rozsudku neodvolal. V predmetnom konaní otec návrhom súdu doručeným dňa 3.4.2014 žiada opätovne o zníženie výživného z dôvodu svojej nezamestnanosti od 19.3.2014, pričom tento návrh podal ešte v čase prebiehajúceho konania o jeho skoršom návrhu, teda za tých istých pomerov účastníkov, predovšetkým pomerov na jeho strane, ktoré sa posudzovali v tomto konaní, kde bol otec neúspešný. Až v priebehu tohto konania nastala na jeho strane zmena v tom, že sa zamestnal od júna 2014 s priemerným čistým mesačným zárobkom 289,63 Eur. Z uvádzaného je možné potom uzavrieť len to, že pokiaľ ide o príjmové pomery otca z pracovného pomeru, tieto sa od poslednej úpravy výživného rozsudkom Okresného súdu Senica č.k. 9P/42/2012-49 zo dňa 27.8.2012 (samozrejme okrem obdobia nezamestnanosti otca od marca 2014 do júna 2014) v podstate nezmenili, základná mzda otca sa pohybovala od 290 Eur do 358 Eur, otec však prišiel o benefity akými sú aj diéty (cestovné náhrady), ktoré je potrebné považovať za faktor určujúci životnú úroveň rodiča, i keď teda nie je možné z nich vychádzať priamo ako z príjmu, ako na to poukázal aj súd pri určovaní výšky súčasného výživného na deti, z ktorého rozhodnutia súd v prejednávanej veci musí vychádzať ako zo základu pre posudzovanie zmeny pomerov, ktorá tak na strane otca nastala zrieknutím sa tohto možného benefitu, čo musí byť vyhodnotené obdobne, ako v prípade vzdania sa výhodnejšieho zamestnania bez dôležitých dôvodov - pretože ust. § 75 ods. 1 vety druhej Zákona o rodine obsahuje - použitím formulácie „prihliadne aj vtedy“ podáva len príkladný výpočet prípadov, v ktorých má súd pri určovaní výživného vychádzať z iného než reálne dosahovaného príjmu výživou povinného rodiča. I keď otec po skončení pracovného pomeru u zamestnávateľa Q. X. - Q. B. R. dohodou sa následne zamestnal v spoločnosti A. s.r.o., v podstate s rovnakými podmienkami (základná mzda bola porovnateľná), kde však podľa jeho tvrdenia s ním bol rozviazaný pracovný pomer v skúšobnej dobe zo strany zamestnávateľa (tu bez konkretizácie čo k tomu zamestnávateľa viedlo), keď aj nasledujúci pracovný pomer v spoločnosti C. E. B. s.r.o. (so mzdou 290 Eur mesačne) bol skončený dohodou, čo súd v právoplatne skončenej veci (sp. zn. 5P/22/2014) posúdil ako „vzdania sa výhodnejšieho zamestnania bez dôležitých dôvodov“, keď v predmetnom konaní zmena nenastala, keďže súčasný príjem otca je 289,63 Eur, potom aj naďalej súd musí vychádzať z tohto konštatovania. Napokon otec si musel byť vedomý ako svojej vyživovacej povinnosti k deťom, tak aj výškou príjmu v súvislosti so skoršími konaniami, preto pokiaľ rozhodnutia v týchto konaniach akceptoval a to aj vzhľadom na svoju, vyššie popísanú situáciu, je možné vychádzať z toho, že pravdepodobne bol schopný si vyživovaciu povinnosť plniť.

Odvolací súd poukazuje aj na to, že od posledného rozhodnutia súdu o výške výživného jednoznačne došlo k podstatnej zmene pomerov na strane výživou odkázaných detí, ktorá by sama o sebe odôvodňovala zmenu tohto rozhodnutia, avšak vzhľadom na pomery otca je potrebné, aby sa naďalej uspokojili s výživným z jeho strany určeným rozsudkom Okresného súdu Senica č.k. 9P/42/2012-49 zo dňa 27.8.2012, pričom nárast ich výdavkov od poslednej úpravy výživného bude potrebné pokryť matkou, ktorej príjem sa od poslednej úpravy cit. rozsudkom zvýšil, keďže po materskej dovolenke s maloletým F. (tu treba mať aj na zreteli, že matka má ešte aj ďalšiu vyživovaciu povinnosť, teda o jednu viac ako otec) nastúpila dňa 1.4.2014 do zamestnania s príjmom 607,56 Eur mesačne.

Pokiaľ ide o odvolacie argumenty otca, tieto odvolací súd považuje za prezentované len vo všeobecnej rovine, bez možnosti sa k nim, okrem už vyššie uvedeného, osobitne vyjadriť.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd zhodne s prvostupňovým dospel k záveru, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky cit. ust. § 78 Zákona o rodine pre zmenu výšky výživného žiadaným znížením. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vo výroku vecne správny, s použitím ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté s použitím § 146 ods. 1 písm. c) v spojení s § 81 ods. 1 O.s.p., s použitím ust. § 224 ods. 1 O.s.p.

Senát krajského soudu toto rozhodnutí přijal poměrem hlasů 3:0.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.